

Stephanie Bishop

Az évforduló

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Stephanie Bishop: *The Anniversary*
Weidenfeld & Nicolson, 2023

This project has been assisted by the Australian
Government through the Australia Council, its arts
funding and advisory body.

A fordítást az ausztrál kormány művészetfinanszírozó és
tanácsadó testülete, az Australia Council támogatta.

Copyright © Stephanie Bishop, 2023
Hungarian translation © Morcsányi Júlia, 2024

Aznap a hajón egy kicsit még feküdtünk egymás mellett a kabinunkban, aztán felkelt, és elment zuhanyozni. Utána fürdőnadrágot húzott. Azt akartam, hogy velem maradjon, de hirtelen idegesnek tűnt, nem találta a helyét. Le kell hűtenem magam, mondta, szívnom kell egy kis friss levegőt. Jössz?, kérdezte.

Lehet, mondtam. Mindjárt jövök én is. Fogott egy köntöst, belebújt a hozzá járó papucsba, és elindult a felső szint felé, ahol a medence és a kaszinó volt.

Annyira nyugodt volt a tenger. Úgy képzeltem, odakinn lágy, balzsamos a levegő. Azt gondoltam, örökre a hajón maradhatnék, körbe-körbe utaznék a Föld körül, megszoknám, hogy többé nem érzem a talajt a lábam alatt, és így szépen lassan megaszalódnék a napon, miközben ananászt, mangót és sárgadinnyét lakmározom. Nem mentem rögtön Patrick után – a szextől elálmosodtam, és zuhanyozás után egy kicsit ledőltem pihenni. Volt nálam egy könyv, és bár olvasni akartam, egy bekezdésnél tovább biztosan nem jutottam, mielőtt elaludtam. Sötétben ébredtem, és

a hajó ide-oda dülöngélt. Az ablakunk épp tengerszint fölött volt, és ahogyan hánykolódtunk, először az eget láttam, csak aztán az óceánt – a hajóablak olyan volt, mint egy sérült szem, amivel újra meg újra egy lavór zavaros vize felé hajol valaki. Aztán felegyenesedik, hogy pislogjon. Patrick nem volt a kabinban. Felöltöztem, és felmentem a fedélzetre megkeresni.

A Kamcsatka-félsziget mellett hajóztunk el, az Ohotszki-tenger felé. Ahogy mentem fel a lépcsőn, megszólalt a hangosbeszélő. A legénység kérte, hogy egy közelgő vihar miatt minden utas térjen vissza a kabinjába. Nem volt lehetőség megkerülni, a hullámok már így is magasra csaptak, háborgott az óceán. De amikor felértem a medencéhez, a víz mellett még mindig láttam néhány embert, odabenn, a bárban pedig jóval többet, így én is rendeltem valamit; miért ne, gondoltam, legalább segít kicsit megnyugodni, miközben egyre Patricket kerestem. Mögöttem egy kövér férfi hangosan nevetett, a combját csapkodta. Talán csak elővigyázatosság volt az egész, pusztán figyelmeltetés. Csak formáság, a biztosítások miatt, vagy valami ilyesmi; miután felhívták a figyelmünket a kockázatra, egyedül minket terhelhet felelősség. Aztán a rulettasztal közelében megláttam Patricket – vadul gesztikulálva magyarázott, úgy tűnt, tétet tesz. Mikor odaléptem hozzá, ujját a szája elé tette, tekintete a kerékre szegeződött, ahogy a golyó gurult körbe-körbe, aztán megállt. Örömeiben felkiáltott, és gyorsan tett még egyszer, fürdőköpenye zsebéből előhúzott egy köteg papírpénzt, és újabb zsetonokra váltotta. Részeg volt, órák óta lehetett idefönn egymaga, míg én aludtam, a haja még nedves volt az úszástól. Mellkasa és az arca még reggel lepirult a

napon. Nekem dőlt, miközben a köröző golyót figyelte. Aztán veszített. De ragaszkodott hozzá, hogy folytassák a játékot, hogy még egy tétet tehessen, bár nem volt pénze, sem hitelkerete, ezért agresszív lett: hangos, vad, durván beszélt.

Aztán kitört a vihar. Váratlanul jött, döbbenetes erővel. Senki nem jósolta meg a hullámok méretét: tíz méter magasak voltak, nyolcvan kilométer per órással. Nekem legalábbis ezt mondták később. Éppen kézbe vettem az italomat, mikor a bútorok hirtelen megindultak a helyiség egyik feléből a másikba, hallottuk, hogy valahol üveg törik, az emberek sikoltoztak. Cserepes növények és asztalok csúsztak a terem egyik végéből a másikba, először az egyik, majd a másik falnak csapódtak. Amibe bírtam, belekapaszkodtam: padokba, egy oszlopba a terem közepén. Odakinn villámlott. Aztán minden mozgás megszűnt, nagy csönd lett. Hallottam, hogy egy nő sír. A törött bútorok között Patrick felé kúsztam. Az emberek kezdtek feltápáskodni, összeszedni magukat. Mikor először csapott le a vihar, Patrick nekivágódott a falnak, és most, ahogy a kezem nyújtottam, hogy felsegítsem, eltolt magától. Nagy nehezen lábra állt, és elindult vissza a bárhoz. Aztán hirtelen lerogyott egy karosszékre, és behunyta a szemét. Én bevettem a tengeribetegség elleni gyógyszereimet, Patrick viszont nem, és a vihar meg az alkohol együtt legyűrték: egy pillanattal később felállt. Azt hiszem, hányni fogok, mondta, és a fedélzet felé botorkált. Az ajtó nyitva volt, láttam, ahogy kitarja, és kilép a sötétbe. Nézttem őt egy pillanatig, nem tudtam, menjek-e segíteni, vagy sem, gondoltam, biztos szívesebben hányna egyedül, mivel sosem szerette a társaságot, mikor

elesett volt vagy rosszul érezte magát. Megütöttem magam, mikor kitört a vihar, és kissé kába voltam. Aztán a hajó ismét megdőlt, ezúttal vadabbul, és hallottam, ahogy Patrick engem hív. J. B., kiabálta, szeretett így szólítani, nem az igazi nevemen, hanem a keresztnemeim kezdőbetűin, amit írói névként használtam. J. B. Gyere ki, J. B.! A hangja áthatolt a viharon, ahogy mindig is képes volt áthatolni bármin. Az üvegcsörömpölésen. A fenyegetően tornyosuló sötét hullámok és a korláton átcsapó víz látványa. Utána mentem.

Az ajtóhoz érve megcsúsztam a vizes padlón, elvesztettem az egyensúlyomat. Kinn hideg volt az este, és nagyon hangos az óceán. Patricket a korlátra hajolva találtam, egyik kezével kapaszkodott. Elindultam felé, de elhessegetett. Korábban egyetlenegyszer láttam részegen hányni őt. Általában igyekeztem lebeszélni róla, hogy egy-két pohárnál többet igyon. Míg mások ellazultak, jókedvűek lettek az alkoholtól, ő néhány ital után zsémbes lett. Vagy talán a harapós a jó szó. Néha kimondottan dühös. Így gyakran előfordult, hogy észrevétlenül magam elé húztam a poharát, és míg ő beszélt, kiittam.

Egyre jobban tombolt a vihar. Patrick!, kiabáltam. Mit csinálsz? Muszáj bejönnöd! Hadd segítsek be menni, mondtam, és felé nyúltam, de ellökte a kezem. Valahogy megváltozott, vészjóslóan, nem értettem, mitől. Felém fordult, és olyasmit mondott, amit talán nem ejt ki a száján, ha nem ennyire részeg. Valamit, amit már biztosan tartogatott egy ideje. Amit biztosan próbált nem kimondani. Amire bizonyos időközönként gyakran gondolt. Valami borzalmasat, amit később megpróbáltam elfelejteni.

Ezt nem gondolod komolyan, mondtam. Részeg vagy. Nagyon berúgtál. Aztán elismételte a dolgot, ordítva. Tettem egy lépést hátra, rémülten, hitetlenkedve. Hirtelen felém nyúlt, mintha meg akarna fogni, mint egy mancsával lecsapó tigris. A hajó megdőlt. Patrick elcsúszott, újra hányt egyet, aztán beletörölte a száját a köntöse ujjába. Be kell mennünk!, kiabáltam az ajtó felé botladozva. De ő gyorsabb volt, elkapta a csuklóm, fáj a szorítása. Mit csinálsz?, kérdeztem. Mindjárt jövök. Ekkor leköpött, én meg kiszabadítottam magam. Próbáltam túloldítani a szelet és az esőt, de nem hallhatott, mert ekkor megdőrdült az ég. Ahogy egy sötét hullám fenyegetően tornyosult mögöttünk és a villámlás megvilágította fehér habját, márványos erezetét, Patrick elkapta a vállamat. A hajó felemelkedett majd visszazuhant, elvesztettük az egyensúlyunkat. Liftezett a gyomrom, mintha hullámvasúton ülnék. Elengedett, bemenekültem. Aztán a hajó megdőlt, és becsapódott köztünk a súlyos acélajtó. Patrick!, ordítottam, ahogy küszködtem a kilincsel, de mikor végre sikerült kijutnom, már nem volt sehol.

A hullámok hóval csíkozott, hatalmas, sötét hegyeknek tűntek. Hánykolódva ostromolták a hajót. Az erkély lámpáinak fényét glóriává változtatta a vízpermet. A hajó újból megdőlt. A korlátba kapaszkodva vonszoltam magam előre az erkélyen. Patricket továbbra sem láttam. Csak mentem előre, kapaszkodtam, a nevét kiáltoztam a víztől csúszós korlát mentén. Kicsivel ezután hallottam az első kiáltást, Ember a vízben, Baloldalt.

A kiadó köszönetet mond Vihar Juditnak a japán mondatok átírásában nyújtott segítségével.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2024-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrektor Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Árvai Judit, a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9287
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4479-7